

נפתלי בוז

בגלאריה ביגט ירושלים

-5.DCL.1966

קע, הריהו כותה עדין להפכו רכע. ואינו מתחזר, כלמנט בעל משקל.

תמונה השמן הקטנות של בום הן ייחדות מושלמות ווגמרות: הן מת- מסרוֹת ליפויות נושא ייחד על ידי הנקנית תכונות של סיפור לסמלים ואידיות.

בתמונה "סולם במדבר", מודגש ערכו הכללי של הסמל על ידי היפר פור הקונקרטי של מדבר וחלומות בו. באיש עם ביתו" נובעת הרגשות הבטחוּת והשמחה מסיפור עמידתו של הבהעה עצמאית, שבוכחו לאלמנט הצורתי.

כמשמעות את היישוגו של בום בתמונה הקטנות לבדים הנדרים, מתקשת הבעייה העומדת בפנוי, — בעיה שעדמת לבני ציירין רבים — של העברת קומפוזיציה וחרוגמה מ- שטח קומפוזיציה כליה. הצעב מוגבל אל המשטח הנדר, בו חיביט אלמנטים ומוטיבים, המורכבים לאמן, לקלל משקל ומשמעותם. חדשים.

הערכתו של גפתלי בום כוללת צירוי שמן ובצעי מים ומאפשרת הכה- רות כוללת עם עבדות.

ההמנון גודלוּת-ההמומיים, כמו "ה- טיפשה", "העלית", ואיש עם מטלט- ליו", יכולות לשמש כעין מלון או נקודת מוצא למחכלות ביצירות. כאן נאפו ווטבבים ררכזים, המשמשים לו כנושא יצירה, כמו ספרה, הא- היל, הטופס, המדבר, ועוד. ונושאים אלו מופיעים על הבדים הגודלים, כשהם מבודדים זה לצד זה וכסלילים, וקשרים באוטיציות, השולחות שורשין אל הפלקלור היהודי, התה- רחשות באוצר עם סוף מלחת העולם החדש, והשנים שלאחרית.

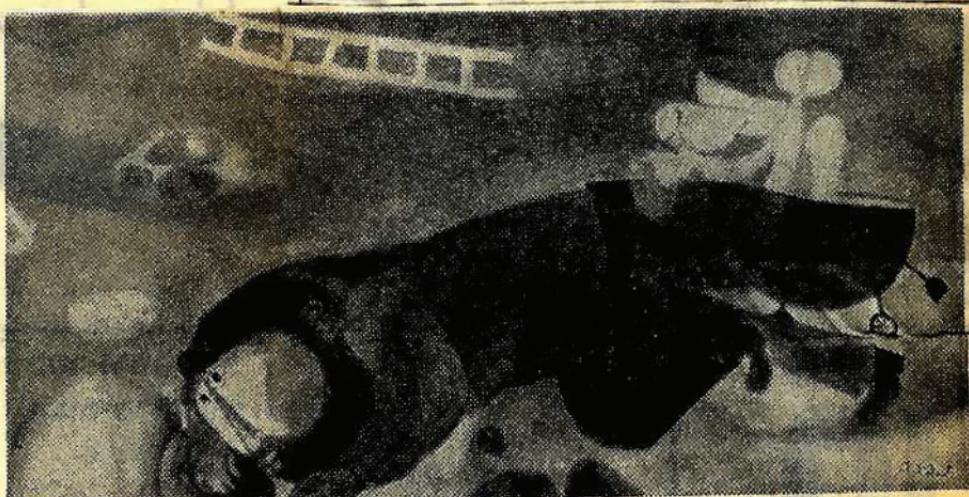
על אף העשור במוטיבים, סמליים, צורות בעוניות לא הושגה בתמונה אלה קופטוחיצית מואנת, הנושא בא על ביטויו אידייאת, או כסליל בעץ, אך לא כזרה המתמזגת ב- קומפוזיציה כליה. הצעב אינו עצם בכוח ביטוי עצמאי והוא מוכתב על ידי הקו והשתח: והוא מופיע כר-

צ'וֹרִי רְפָאֵל

גלאדיה רנה ירושלים

אפקט, כמו סקיצות מסודרות של בוטנאי.

בתעדרכות רשותינו של רפאל מציג
רושא אחד: עז'זהוית. עצי הזית של
רפאל אינם מעוררים כל אסוציאציה
עם התזונה המקובלת בארץ של נושאות
ה. הוא אכן ברוד בעשרות אירוח
ונורחות. או שקט של ערבית. רפאל
יוקב בדיקונות. וכמעט באידיאות.
אחרי צמיחתו, עיקוליו, שורשו וצמִ
חויהו. הוא מציג אותו בלי שום

גמתקלי בום: פולם במרבה